

# Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2009 / 6



Isten élő Lelke jöjj ...

*És a Lélek azonnal elragadta őt a pusztába. És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a sától, és a vadállatokkal volt együtt; és az angyalok szolgáltak néki. Márk 1,12-13.*

Micsoda világba enged betekintést ez a szöveg! Teljes ranglétrát mutat be. Hadd soroljam fentről lefelé: a Szentlélek – angyalok – ember – állatok – Sátán. Hogy értelmezzük? Mesevilágba kerültünk?

Meggyőződésem, hogy itt a teljes valóság tárul szemünk elé. Meglátjuk a világot olyannak, amilyen: Sátán és démonok, mohó, ösztönszerű állati lények – de angyalok és a Szentlélek is. S az ember ott áll a Szentlélek és a démonok között.

Szinte eláll a lélegzetünk ettől a világképtől. Eszembe jut egy élményem: az első világháború után a tübingeni teológián tanultam. Télen egy idős professzor reggel 7 és 8 között tartott előadást. Nem volt fűtés, nem volt világítás, minden hallgató gyertyát hozott magával. A meghitt látvány karácsonyi hangulatot teremtett. Mintha még most is hallanám a tanár hangját:

„27.§: Angeológia vagyis angyalokról szóló tanítás: angyalok minden primitív vallási elképzelésben előfordulnak. A mitológia területére tartoznak. – 28.§: Démonok vagyis az ördögökről szóló tanítás. A 27.§-ban mondottak vonatkoznak erre is. 29.§...”

Nos, én inkább hiszek Isten Igéjének és saját tapasztalataimnak, mint ennek a tudós embernek. Ilyen ez a világ. Szemünk csak a háromdimenziós dolgokat látja, de érezzük rejtett hatalmasságok munkáját. Alapjában véve pontosan tudjuk, hogy van ördög, hogy van Szentlélek, s mi ott állunk a kettő között.

Bibliai Igénk egyetlen embert mutat az angyalok és démonok között. Nem akármilyen ember – az emberé lett Isten, Jézus Krisztus. Az Ótestamentum kezdetén ugyanilyen helyzetben látjuk Ádámot, az első embert: ott van Isten és a kísértő, az ördög között. És az Újtestamentum ugyanezzel a situációval kezdő-

dik: Jézus, akit a Biblia „második Ádámnak” nevez, Isten hatalma és a démonok között.

Milyen rendezett és világos itt minden! Sátán tehetetlen. Kísérlete az ember Jézussal csődöt mond. Az ember ember marad, az állat állat. Isten Lelke úr a helyzet felett. Az égi követek, az angyalok pedig az Úr Jézus szolgálatára állnak. Csodálatos rend.

De mi volt az első ember esetében? Ott Sátán irányította a helyzetet, és az embert állattá züllesztette. Kain agyonverte Ábelt. Gyűlölet, szennyes ösztön, halál mint zavaros áradat törtek be a világba. Az angyalok ellenségesen szembefordultak az emberrel. Egyikük kivont karddal állt a Paradicsom előtt. És Isten Lelke elhagyott egy elátkozott emberiséget.

És mi a helyzet velünk? Természettől fogva mindnyájan az első Ádám gyermekei vagyunk, vagyis a láthatatlan világot illetően irtózatossá fordulásban élünk. Démonok hatalmaskodnak felettünk. Állati ösztönök tartják a gyepőt. Isten Lelke csendben eltávozott, és Isten angyalai készen állnak az ítéletre.

Túlzás? Hadd utaljak csak legfrissebb tapasztalataimra: politikai szenvedélyek tombolnak féktelenül, hűség és tiszta erkölcs mehet a pokolba, házasságok szakadnak szét, és síró gyerekek maradnak vissza; itt az egyik kétségbeesve eldobja az életét, fiatal fickó betör valahova és sírva bizonygatja, hogy maga sem tudja, hogy jutott idáig, ott a másik gyalázatos szexuális függőségben nyomorog, s a harmadik eladta magát az alkoholnak.

Hadd ne folytassam! Túlzás volt, amikor azt mondtam, hogy az ember ott áll az ördög és a Szentlélek között? A bűneset óta eldöntött dolog: az ördögöt a Szentírás „e világ istenének” nevezi, a démonok fuvoláznak, és az ember táncol rá. Ez az oka a nyugtalanságunknak, ez a betegségünk. Ilyen az ember a maga valóságában.

Ha minden csalóka látszattól mentesen megláttuk a világot olyannak, amilyen, akkor tűnik fel, milyen lenyűgözően szép a mai textusunk. Itt helyreállt a rend: Isten Lelke uralkodik, az angyalok szolgálnak az Isten Fiának, az állati lények a pusztában maradnak, és az ördögnek semmi hatalma.

Az Isten Fia azonban nem csupán azért lett emberre, hogy megmutassa: milyenné kell lennie a világnak és benne az embernek. Ő Megváltóként jött kö-zénk. Azért halt meg a kereszten, hogy megszabadítson a sötétség hatalmából, Sátán zarnoksága alól. Krisztus uralma alá kerülve beleigazodunk ebbe a szép rendbe: Isten Lelke irányítja az életünket, és az

angyalok szolgálnak nekünk. Hiszen ez áll a Bibliában: „Az angyalok ki vannak küldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget.” Az állati lényeknek, indulatoknak takarodniuk kell tőlünk, és az ördög hatalma megtörik.

Végül szinte félelemmel mondom, mert az ördög is itt van és fülel, de mégis meg kell vallanom: aki hitben Jézus Krisztushoz tartozik, az „megmenekült a sötétség hatalmasságaitól”. Sátán ereje leginkább abban van, hogy elfogadtuk tőle a bűn foglalóját, és így adósai lettünk. A rossz lelkiismeret újra meg újra hozzám űz.

Jézusnál azonban van bűnbocsánat. Megszerezte kereszthalálával. Minden bűnre! Többé semmi nem áll köztem és Isten között! A Szentlélek átveheti az uralmat felettünk. A démonok elvesztették a csatát.

W. B.

**„... ha a halál árnyékának völgyében járok is...”**

A híres Afrika-kutatóhoz, Livingstonhoz így szólt egyszer egy katonatiszt, akinek sok gyötrődést kellett kiállnia ellenfeleitől: „Elveszett ember vagyok!”

„Elveszett ember? – válaszolt komoly hangon a misszionárius. – Ilyet senki nem mondhat, aki hitben maga mellett tudhatja a Mindenhatót.” Ezzel Livingston odamutatta a katonatisztnek a karján levő beforradt sebhelyet, ami egy oroszlán karmától származott, és elmesélte az eseményt.

„Egy néger falut öreg oroszlán tartott állandó rettegésben. Elhatároztam, hogy segítek az embereken. Néhány benszülöttel felkutattam a vadat, és rálöttem. Sajnos a golyó csak megsebesítette, s a bestia nekem támadt és a földre tiport. A négerék cserbenhagytak. Emberileg szólva elveszett voltam, nem várhattam mást, csak a gyötrelmes halált. S akkor az egyik menekülő olyan mozdulatot tett, mintha löni akarna az állatra, mire az ráugrott, és megsebesítette egy másikkal együtt, aki a lándzsájával védekezni próbált. Majd az oroszlán a vérvesztéségtől elgyengülve élettelenül összeesett. Így tudtam megmenekülni, és megtanultam: feketem az oroszlán mancsa alatt, és mégsem vagyok elveszett ember, Isten onnan is ki tud segíteni.”

### **Dorothy - kész vagy erre?**

/Kivonat Isobel Kuhn „A második mérföld emberei” c. feljegyzéseiből/

Először vettem részt a nyári, ún. fenyőerdei konferencián. Meglehetősen magányosan, félénken érkeztem. Utat kerestem éppen modern agnoszticizmusomból, úgyhogy minden átalakításra készen álltam, mint a megolvadt viasz. Hányszor magasztaltam Istent azért, hogy az „átalakítások”, amik akkor végbementek rajtam, mind a második mérföld embereitől származtak!

Még most is hallom a háziasszony vidám hangját, ahogy örömmel üdvözölt, és bemutatott a „mi Ednánknak”. Vele kellett a néhány száz méterrel távolabbi kis faházikóban laknom. Először azonban

összejövetelre került sor a tágas nappaliban. Lobo-gott a tűz a kandallóban, s enyhén zavarba jöttem a nagy csapat fiatal láttán. A szívélyes fogadtatás után azonban csakhamar otthonosan éreztem magam.

Kissé elkanyarodom most a témától, hogy megismeressem az olvasóval a „mi Ednánkat” s egy másik személyt a földön kuporgó csapatból. Az összes arc közül csupán egyet tudok világosan emlékezetembe idézni – szelíd, sötét szempár és ragyogó mosoly, mely már magában a szív jóságáról árulkodott. Az illető élvezettel „ikertestvéremnek” nevezte magát, mert a háziasszony határozottan állította, hogy nagyon hasonlítunk egymáshoz. Szívesen elfogadtam ezt a bókot. Ikertestvérem egy New York állambeli lányintézetben végzett, és államának egyik leggazdagabb családjából származott. Krisztus azonban megszüntette számára minden földi bálványának vonzását – a gazdagságot, társadalmi helyzetet, képzettséget. Oly egyszerűen öltözött s oly természetesen, kedvesen viselkedett a konferencián részt vevő fiatal lányok között, hogy a legkülönbözőbb osztályból származók is jól érezték magukat a jelenlétében. Egyetlen szív sem tudott ellenállni szeretetteljes mosolyának és résztvevő együttérzésének.

Évekig szeretett volna Kínába menni misszionáriusnak, de törekeny, özvegy édesanyjáért feladta ezt a tervét. Végül Isten mégis oda irányította útját, s azonkívül jó férjet is adott neki. Háziasszonyunk meglátogatta őket Kínában és ezt írta róluk: „Ikertestvéred és a férje olyan lelki tekintélyt képviselnek C.-ben, amivel mindenkinek számolnia kell... Ott-honuk valósággal központ az Úr számára.”

A „mi Ednánk” volt abban az évben az ifjúsági csoport vezetője, és tapintatos tisztelettel bántunk vele, mint általában olyannal, akinek ajtaját gyászfátyol takarja. Edna még 30 éves sem volt, amikor megözvegyült. Férjével, Ellisszel együtt nagyszerű misszionáriusok voltak Kína egyik legnagyobb városában, s még alig néhány hónapja házasodtak össze, amikor elhatározták, hogy nyári szabadságukat erdős helyen töltik, ahol úszásra alkalmas tó is van. Jó úszók voltak mindketten.

Egy reggel éppen megérkeztek a partra, amikor segélykiáltást hallottak. Nem sokkal előttük egy misszionáriusnő ugrott a tóba és veszélybe került. Ellis tétovázás nélkül utána ugrott, és nem sok idő múlva biztonságba is helyezte az illetőt, ő maga azonban különös módon eltűnt a habok között. A fiatal feleség magánkívül a réműlettől beugrott a vízbe, nem törődve azzal, hogy a sziklától sérülést szenvedhet. Kétségbeesetten bukott újra meg újra a víz alá, s már minden reménye elszállt, hogy férjét élve viszontlátja, amikor végre felfedezte Ellis testét a vízesés mögött. Edna utolsó erejét összeszedve odaúszott, s a drága terhet partra vonszolta.

Jelenlevők beszéltek később, hogy miután kiért, leroskadott egy fatökre és arcát a kezébe temette.

Amikor ismét felpillantott, néhány kínait vett észre, akik rémulten meresztették tekintetüket órá és az élettelen testre. A fiatalasszony fájdalmát legyűrve felállt, és odalépett a kínaiakhoz. Elmagyarázta nekik, hogy a test csak férje földi hüvelye. Valóságos lény, a halhatatlan lélek Krisztushoz került, s ez a reménysége meglehet minden embernek. Érhető most már, miért bántunk gyengéd tisztelettel Ednával?

Abban a csodálatos kiváltságban lehetett részem, hogy feltárult előttem Edna belső élete a konferencia napjai alatt. Ellis Bibliája ott volt a párnája alatt, abból merítette este az utolsó és reggel az első gondolatokat. A gyakorlati keresztyénség micsoda leckéit kaphattam csendben ebből a kapcsolatból! Ez is hozzájárulhatott, hogy a többiekkel együtt magától értetődően felemeltem a kezem, amikor Edna az utolsó bibliaóra után felszólított minket, hogy bocsássuk magunkat feltétel nélkül Isten rendelkezésére. Hogy is tehettem volna mást, miután tíz napon át tapasztaltam, milyen csodálatosan jelenik meg Jézus Krisztus egy ember életében? Meglepett Edna döntésem feletti öröme, meglepett, hogy nem számolt ezzel.

Évekkel később megtudtam Edna akkori örömeinek okát. Közülünk, boldog fiatalok közül senki nem sejthette, mit jelentett Edna számára, hogy napról napra „elveszítse” önmagát, félretegye friss bánatát, és közölje velünk a Biblia üzenetét. Utolsó nap azonban már szinte összeroppant. Szolgálatára előtt berontott abba a szobába, ahol a konferenciai bizottság ülésezett és így kiáltott: „Nem tudom a mai szolgálatot elvállalni! Vegye át valaki közületek! Nincs semmi mondanivalóm, és ma van az utolsó összejövetel, mely annyira fontos. Vállaljátok el helyettem!”

A bizottság azonban tudta, milyen hatással van Edna a fiatalokra, és nem akarták felmenteni őt. Ezekkel a szavakkal küldték vissza: „Imádkozni fogunk érted egész idő alatt.” Isten munkálkodott a széttört edényen keresztül, és jelenleg a leányok közül, akik átadták magukat azon a bibliaórán, amit Edna „nem tudott elvállalni”, öten Isten bizonyágtevői Kínában, nem is beszélve a többiekről, akik máshol szolgálják az Urat.

Annak a konferenciának első napjaiban, amikor a keresztyénségről még éretlen, félkész elképzeléseim voltak, ismerkedtem meg Dorothyval. Tükör előtt kefélté hullámos barna haját, s mint általában ezek a ragyogó emberek, kötetlen beszélgetést folytatott közben másokkal. Rózsás arcán bájos gödröcskék jelentek meg. Nagyon vonzónak találtam és borzasztóan örültem, amikor sétálni hívtott.

Dorothy titokban vágyva vágyott arra, hogy ennek a fiatal leánynak (nekem), aki szemmel láthatóan még nagyon tájékozatlan volt a mélyebb lelki dolgokat illetően, „szólhasson Jézus Krisztusról.” Pontosan ezért hívtott sétára. Azonban valahogy csak ne-

vetséges semmiségek kerültek szóba, s egyik vidám megjegyzés követte a másikat. Például egy út menti széttaposott béka szimbóluma lett az önmegtartóztató életnek, amiről beszélgettünk. Miután elváltunk, Dorothynek az volt az érzése, hogy csődöt mondott. Nem sejtette, hogy akin segíteni akart, elragadtatással pillantott be ennek a Krisztushoz hasonló leánynak vonzó, emberi kedvességébe.

A Lélekkel teljes élet nem mondhat "csődöt". Még akkor is gyümölcsöt terem, ha látszólag semmit nem végzett. A Dorothyval tett séta „befolyást gyakorolt” rám, viszont egy esetleges „prédikáció” masszív falat állíthatott volna fel közöttünk. Hiszen akkoriban az értelem bástyaival vettem körül magam, ahova titokban mindig visszalopakodtam, ha egy „elmaradott” ember prédikációt akart tartani nekem.

Oswald Chambers írja: „Nem azok gyakorolják a legnagyobb befolyást ránk, akik megragadnak és szóval tartanak minket, hanem akik tökéletes egyszerűségben, természetesen élnek, mint a csillagok az égen, vagy mint a mezők liliomai. Az ilyen emberek formálnak bennünket.” Óriási tévedés azt hinni, hogy a Lélekkel teljes személyeknek örökké erkölcsi prédikációkat kell tartaniuk a többiek felé.

Dorothy visszatért a karcsú fenyőfák közt kanyargó ösvényen. Mi volt tulajdonképpen a baja? Sétára indult Isobellel, hogy lelki dolgokról beszélgesse vele, és végül nem tette meg. Ott volt Edna, a tapintatos lélekkalász. Őt bizonyára nem lehetett volna zavarba hozni. Persze ő okosabb is volt, egyetemi végzettségű, Dorothy pedig nem. És vajon okossága tette lehetővé, hogy másokat Krisztus melletti döntésre segítsen? Dehogy. Dorothy sokkal jobb tanítást kapott, semhogy ilyesmire komolyan gondolt volna. Csak a Szentlélek tud valakit meggyőzni a bűnről és újjászületésre segíteni. A Szentlélek tehát őt, Dorothyt nem használhatta? Kedvetlenség, hitetlenség nyújtották kezüket utána, s Dorothy egy pillanatra vereséget szenvedett.

De csak egy pillanatra. Ennek a leánynak különleges lelki adománya abban a ragyogásban volt, ahogy boldog örömmel járta útját a Megváltóval. De bátorodom kétségbe vonni, hogy ő valaha tudatában lett volna ennek az adománynak. Úgy vélte, prédikálnia kell, hogy a Szentlélek felhasználhassa az ő ragyogását, különösen annál az embernél, akiért imában tusakodott. Pedig egyáltalán nem kellett volna kedvét vesztenie azon a délutánon. A Lélek teljességét ugyanúgy, mint a megváltást csak az Isten ígéreteibe vetett hit által nyerhetjük el.

Pár nappal később egyik óra alatt valaki Dorothyra mutatva megkérdezte: „Ugye tudod, hogy néhány hónap múlva a Misszió Kínába küldi őt?”

Megdöbbsentem. Akkoriban kezdtem fontolgatni, hogy esetleg otthon lelki szolgálatba állok. Legtávolabbi gondolataimban sem szerepelt a külmisszió. Nézttem a kedves, komoly tekintet, a csillogó kék

szemet, a rózsás arcot az aranyos gödröcskéekkel, a hullámos barna haját. Talán mások nem tartották őt csinosnak, számomra viszont az volt. „Ez a leány akarja elásni magát Kínában? Ugyan miért?! Hiszen könnyen találna magának férjet, boldog otthont alapíthatna Amerikában. Minek ezt az egész bájtszontalanul eltemetni az ósdi, sárga Kínában?”

Felelevenedett bennem anyám nézete: csak savanyú vénkisasszonyok, csődbejutottak mennek a misszióba, és olyan emberek, akik otthon semmire sem viszik... Mi egyébért mennének? Összekuszálódtak a gondolataim és bosszankodtam. Később hallottam, hogy Dorothy „férjhez mehetett és otthon maradhatott” volna. Akkor mi üzte őt a távolba?

A konferencia véget ért, kezdődtek ismét a megszokott hétköznapiak. S az új látást alkalmazni kellett a régi kötelességekre. Kb. egy hónap múlva Port Cityben vidám hang ütötte meg fülemet a telefonból: „Holnap indul a hajóm. Nem tudnál meglátogatni?”

Dorothy Port Cityben, és csak néhány háztömbnyire tőlem! Micsoda öröm. „Öt perc múlva ott vagyok. Viszlát!” És máris indultam. Még annyi időt sem engedtem magamnak, hogy letegyem az iskolaköpenyt, ugyanis közben tanítónő lettem.

Dorothy buzgó csomagolás közben találtam, de gyorsan helyet csinált, hogy leülhessek, miközben folytatta a munkáját. És egész idő alatt nevetett, csevegett, gödröcskéi újból megjelentek az arcán.

„Jól megijedtem, míg ideutaztunk. Hajóval jöttünk, s anyámmal éppen kényelembe helyeztük magunkat a fedélzeten, amikor ő hirtelen megkérdezte: 'Dorothy, nálad van a gőzhajó jegye, amit Thomson úr küldött?' (Ő volt a KIE titkára Port Cityben) Meghökkenve meredtünk egymásra és ugyanarra gondoltunk. Csak nincs a jegy egy koffer mélyére süllyesztve, mely minden valószínűség szerint valahol lent a hajó csomagterében fekszik?”

'Ó, Dorothy – sóhajtott anyám –, az egész kiadás! Lehetetlenség a bőröndöt megtalálni. Mit tegyünk?’

Zsebemben volt az Útmutató. Elővettem – már sokszor segített rajtam –, s december 4-re a következő Ige állt ott: *Légy veszteg leányom* – tudod, hogy folytatódik? –, *míg megtudod, hova dől el a dolog* (Ruth 3,18). Mintha csak maga az Úr szólt volna hozzánk. Az ő kezéből vettük tehát a választ és nem aggódtunk tovább.

Port Citybe megérkezve oda kellett állnom Thomson úr elé, hogy mindent elmondjak, de (és a gödröcskéik ennél a pontnál még elragadóbbak lettek) ő úgy vélte, hogy nem olyan súlyos a helyzet, minden további nélkül gondoskodni tud a pótlásról. Hát nem éri meg az Úrban bízni?”

Kék szeme közben örömteli ragyogással nézett rám. Szóval mégis prédikált. Viszont ennek most volt itt az órája. A Szentlélek sosem lép munkába túl korán vagy túl későn. Dorothy hamarosan észrevette, milyen kimerült vagyok.

„Mi van veled, Isobel?”

„Jaj, hát a tanítás! Olyan szerencsétlen vagyok, mindig úgy érzem, hogy kudarcot vallok. Mióta az eszemet tudom, tanítónő akartam lenni, s most, hogy az vagyok, teljesen alkalmatlannak látszom.”

Dorothy türelmesen végighallgatta első pedagógiai keserveim hosszú történetét. Abbahagyta a csomagolást és leült mellém. Bár mindent megjegyeztem volna, amit mondott! Azonban Dorothy prédikációit nem lehetett rögzíteni az emlékezetben. Ő maga volt saját meggyőző prédikációja. Csak arra a történetre emlékszem, hogy milyen kísértései voltak titkárnői hivatásában, s hogyan tárta fel számára az Úr a Lélek által vezetett élet titkát. Olyan életét, mely a Megváltóban nyugszik, mely semmitől nem fél, mely tartós és folyamatos békét közvetít. Dorothy nevetése Filippi 4,6-ot juttatta eszembe. Ennek a versnek az ő számára „sajátos” magyarázata volt: „Semmi felől ne aggódjatok, még a saját csődötök miatt sem.” Próbáltam ezt valahogy megérteni, csak a neki oly világos valóság nekem még elmosódott volt. De magammal vittem tőle lelkesedését és némi sejtést Isten jelenlétéből meg abból a tényből, hogy a teljesen nyugodt békesség nem fantasztikus álom, hanem lehetséges realitás.

Elutazása előtt kértem tőle egy igeverset. Pillanynyi gondolkodás után Dorothy így szólt: „Azt a verset szeretném adni neked, ami saját életem mottója: 'Ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van Istennek jobbján ülve' (Kol 3,1).” És Dorothy neve még ma is ott van Bibliámban e felett a vers felett.

Kértem és kaptam tőle egy fényképet is. A végtelennek tűnő iskolaév alatt ott állt az íróasztalomon, és a kétkedések, bajok óráiban sokszor nézegettem.

Egy idő múlva levelek érkeztek tőle. Vidám sorok Jang-csouból, melyek nyelvtanulásról és rettenetes hidegről számolnak be. Egy izgatott levél, ami Dorothy kiküldéséről szól mélyen az ország belsejébe. Egy mókás híradás tele tréfás megjegyzésekkel a rossz kínai útviszonyokról.

Már a Moody Bibliaiskolában voltam, és úgy találtam, hogy Dorothy nagyon jól emlékezetemben maradt. Sátán nem búcsúzik el egy vállrándítással az embertől, ha belép a bibliai intézetbe. Nagyon jól megtalálja a bejáratot oda is, sőt van saját „kulcsa”. Próbák, kísértések rohanják meg az új hallgatót. Néha szinte azt kívántam, hogy mindent sutba vágassak, de a következő pillanatban felágaskodott bennem a gondolat: „Dorothy itt járt ezeken a folyosókon, és ugyanilyen kísértésekkel küszködött. Ő nem futott meg. Ha ő kibírta, én is kibírom.” És újra felkerestem kedves arcát az íróasztalomon.

A „Moody”-ban folytatott tanulmányaim során a legnagyobb áldást jelentette többek között, hogy csodálatos fiatal csapatot ismerhettem meg. Ma szétszóródva munkálkodnak a világban „az ő nevéért”,

de tőlük többet tanultam a gyakorlati keresztyénségből, mint amennyit az elméleti oktatás közvetített. John (későbbi férjem) egy volt közülük. A lelki cél csendes, kitartó követése jellemezte, és boldog örömmel számolt be nekem a Kína Belföldi Misszióba való felvételéről. Amikor indulóban volt a missziói mezőre, előttem még egy szemeszter volt. Végül én is készen álltam az indulásra, de akkor a kapu becsukódott előttem.

1927 tavaszán lezárult a missziói munka lehetősége Kínában. John az ankingi kiképző központban érte a felszólítást, hogy hagyja el az országot, Dorothy pedig mélyen az ország belsejében. John átvirrasztott éjszakát töltött tizedmagával egy folyóparti kis kunyhóban, és keserves hajózás után máris Sanghajban volt. Dorothyval másképp történt.

Ő egy érettebb korú, tapasztalatokban gazdag misszionáriusnővel valamelyik nyugati tartományban munkálkodott. Fiatal barátnőm örömmel fogadott mindent, amit az idősebb hölgy tanított. Nagyon boldog közösségük volt egymással. Amikor távoznuk kellett, minden holmijukat eladták, hogy elkerüljék a kifosztást. Rövid időn belül készen is álltak csatlakozni a menekülő misszionáriusok csapatához. A szárazföldi út szóba sem jöhetett a külföldiekkel szemben növekvő ellenségeskedés és a nemrég történt nankingi mészárlások emléke miatt. Vezetőjük felfújt állatbörtömlőkből készült tutajokon akarta a menekülést a Sárga folyón végrehajtani.

Több tutajra volt szükség. Veszély és halál járt a nyomukban: parton leselkedő rablók, örvények, melyek a tutajokat órákon át feltartóztatták. Végül dr. King tragikus halála minden más nélkülözést háttérbe szorított: a zsúfoltságot a tutaj közepén felállított sáterszerű alkotmányban, mely hálóhelyül szolgált, s annak a hiányát, hogy valaki csak egy pillanatra egyedül félrevonulhasson. Dorothy azonban ezeket a nehézségeket is csak utólag említi leveleiben, és később írt beszámolóiból állandó vidámság árad.

John előtt természetesen nem volt ismeretlen Dorothy neve. Mindig szívesen hallgatta, amikor a Moody Intézetben tanulmányaink idején meséltem róla. Alig várta, hogy találkozzék Sanghajban vele a menekültek között. És nem csalódott. Mikor aztán a sanghaji missziói tanács John munkahelyét Y. provinciában jelölte ki, az „ösi törzsek közti szolgálatra”, egy este ámuló útítársait azzal lepte meg, hogy bejelentette: eljegyezte Isobelt.

Nem sokkal ezután a „kitelepítettek” egyik társas összejövetelén magas termetű, rózsás arcú fiatal hölgy állt elé mosolyogva, hogy kitért karra üdvözlje: „Én is ismerem Isobelt!” Nem tudom, kettőjük közül melyik örült jobban a találkozásnak. Tény, hogy mindketten egymás iránti mély megbecsüléssel beszélgettek rólam, a távolban várakozóról.

Így aztán magától értetődött, hogy amikor Dorothyval engedélyeztek idő előtt egy otthoni sza-

badsgót bibliaiskolai tanulmányok folytatása céljából, és John erről tudomást szerzett, megkérte őt, hogy vigyen magával valamit Isobelnek. Egyszerű kis jegygyűrűt vett elő, és megkérdezte: gondoskodna-e Dorothy róla, hogy barátnője ezt megkapja?

De még mennyire! Szinte ragyogtak arcán a gödröcskék a lelkesedéstől. Gondolatban ezer dolgot kitalált, hogy tudná Isobel türelmét a végsőig feszíteni. Tervei sajnos nem kerültek kivitelezésre, mivel a hajót városunkba érkezése előtt el kellett hagynia. Kénytelen volt a kincset egy idősebb misszionáriusnőre bízni. Még jól emlékszem, hogy ez a hölgy tetőtől talpig végigmért, s aztán jelentőségteljesen mondta: „Magának aztán nagy szerencséje van!”

A következő nyári konferenciáról legjobban Ikerestvér és Dorothy él az emlékezetemben. (Mindketten húszas éveikben jártak.) Azt hiszem, azoknak a barátainknak a tulajdonságait becsüljük legtöbbször, akik hiányoznak nekünk. Ikerestvér kitűnt folyamatosan sugárzó lelkiségével. Ezenkívül „bölcset viselt ifjú vállán.” Soha nem tapasztaltam, hogy követelt volna valamit, amihez ő nem tartotta magát. A lelki gög legcsekélyebb vonását sem viselte. És a leghalványabb módon sem befolyásolta tisztelőinek hízelgése. Pedig valósággal bálványozták. Az ő szívét azonban Krisztus úgy betöltötte, hogy abban nem maradt hely tárgyak vagy önmaga iránti szeretetre.

Abban az esztendőben sátrakban laktunk. Két-két kezdő keresztyén egy olyan leány oltalma alatt, aki régebb óta kapcsolatban volt Istennel. Dorothyra a két legkeményebb fiataalt bízták. Hetyke, ifjú lázadókat, amilyeneket hívó szülők sokszor abban a naiv reménységben küldenek a nyári táborba, hogy „megváltozva” fognak visszatérni. Csak Dorothy tudott hatást gyakorolni arra a két csinos és okos tinédzserre, de eleinte még neki is problémát okoztak. Jég hideg „el a kezekkel!” ellenállásba ütközött náluk. Dorothy, aki melegsívű viselkedéshez szokott, nem egyszer biztosított bennünket, hogy alkalmatlan ennek a két nehezen kezelhető leánynak a felügyeletére. Mi azonban csak mosolyogtunk rajta. Tudtuk, hogy az imádság és Dorothy mesterkéletlen, friss öröme mit végezhet. Mert őrajta semmi nyomát nem lehetett találni a kegyeskedő finomkodásnak. Természetes emberi módon élte meg a keresztyénséget, és annyira nem volt tudatos előtte, milyen befolyást tud gyakorolni másokra.

Nem tudom, mi lett ezekből a lányokból. Azt azonban tudom, hogy még a konferencia befejezése előtt mindketten jelezték Dorothyval a változásukat. A ködös harcmódor melegsívű közösségben ért véget.

Ősszel ismét elváltak útjaink. Ikerestvér hazatért, Dorothy továbbképzésre utazott, én pedig végre ki-mehettem Kínába.

Tavasz, 1929. Véget ért az áldott, békés idő Jangcsouban az érdekes új tanulmányokkal, a barátsá-

gokkal, és csoportunk útra kelt az ország belsejébe, munkaterülete felé. Először Sanghajba érkeztünk. Amikor a futólagos megjegyzést hallottam: „Tudod, hogy Dorothy B. itt van? Épp most érkezett a hajóról” –, szinte száguldottam a verandán keresztül fel a lépcsőn, és valósággal berontottam a hálószobába, ahol kedves munkatársnőjével lakott. Bemutatott neki, akiről már annyit hallottam, s akinek csendes, megfontolt érettsége megfelelő háttérrel jelentett Dorothy ragyogó fiatalságához. Egy lizuföldi kép emlékeztet sokszor kettőjükre. Azon a vidéken sok kicsi szikladarab hever szétszórva, a föld felszínébe ágyazva. Az évente ismétlődő erdőtüzekről bekormozódnak, de aztán jön a vad hegyi szél, amitől ismét megtisztulnak. Tavasszal kedves kis ibolyák virítanak a kövek szélén.

Ez a két ember olyan volt egymás mellett, mint a szürke gránit és a kedves ibolya. A munkatársnő a földbe ágyazott szikladarab, mely a pogányok közt folytatott missziói élet emésztő tüzeit és tikkasztó szelét tudta maga mögött. Dorothy pedig a gyenge virágszál, melynek gyökerei szeretettel kapaszkodtak tapasztalt, szilárdan álló társába.

Azokból a sanghaji napokból két kép kívánczik Dorothyról megörökítésre. Egyszer kora reggel véletlenül találkoztam vele és munkatársnőjével. Csendesen beszélgetve fel-alá sétálgattak. Ahogy közelebb értem, Dorothy megszólalt: „Össze fognak szidni, mert nem leszek kész a csomagolással.” Közben olyan szeretettel tekintett munkatársnőjére, mely azt bizonyította, hogy a „szidas” nyilván enyhe lesz. „Látod – folytatta Dorothy –, ő itt a 'mamám', felügyel rám, rendelkezik velem ... és megköveteli az engedelmességet.” Később gyakran írta, hogy ez a „mama és társnő” igen gyümölcsöző bibliai oktatásban részesítette őt. Öröm volt látni a kettőjük közt fennálló szeretetteljes kapcsolatot.

A második képen Dorothy vonaton ül, mely az ország belsejébe vitte. Kikísértem az állomásra már csak azért is, mivel ő volt „Dorothy”, de amiatt is, mert új munkásokat vitt magával jang-csoui társaim közül. A pályaudvarról sosem indult vonat menetrendszerűen. Mindegyik zsúfolásig megtelt, mivel több jegyet adtak el, mint ahány hely volt benne. Korán ott kellett lenni, hogy egyáltalán feljusson rá az ember összes holmijával. És ez gyakran együtt járt szűk helyen való átbújással, fejbe veréssel, tola-kodással, bepizkolódással. Nagyon terhes tudott lenni. Dorothy-nak viszont alkalmat adott, hogy a nyelvét mozgásba hozza. Csakhamar az egész csoport harsogó nevetésben tört ki, s amikor utoljára láttam őt, éppen vezényelt: „Ide, ide! Na, ez azért nem járja! Új munkások nem veszik komolyan a szolgálati kort! Majd megtanítlak titeket, hogy tiszteljétek feletteseitek méltóságát!” Közben megpróbálta simán tartani rakoncátlan gödröcskéit és magára erőltetni a komolyságot.

Három-négy hónappal később és száz meg száz kilométerrel távolabb munkatársaimmal éppen készültünk letelepedni egy mozgalmas kis mezővárosban. Néhány havi intenzív munkában reménykedtünk. Este lakószobánk bejáratban hirtelen magas alak állt meg. A vezető misszionárius volt, akitől még csak kilenc napja búcsúztunk el a megyei székhelyen, és néhány hónap múlva számítottunk a vele való találkozásra. Igyekezett leplezni izgatottságát, és ámuló kérdéseinkre csak ennyit mondott: „Azért jöttem, hogy visszavigyelek titeket a fővárosba. A kormányzó katonái éppen a szomszéd tartományban harcolnak, és egy hatalmas rablóbanda ki akarja használni az alkalmat, hogy megtámadjanak minket. Most útban vannak a főváros felé, és ti a két helyszín közé estek. Holnap hajnalban indulnunk kell, hogy velük versenyt futva a városba jussunk. Adná Isten, hogy mi érjünk oda előbb!”

Kényszerített minket, hogy ülünk le, maga is letelepedett és úgy folytatta: „Ez még nem minden. A fegyverraktár tegnap levegőbe repült, s a város nagy része romba dőlt. Épületünkön is néhány ablaktábla kitért, a tető megrepedezett. A KIE raktár azonban romokban hever. Nem volt halott, hála az Úrnak.”

Csak amikor egy csésze tea mellett folytattuk a beszélgetést, jutott eszébe a harmadik hír. „Ó, igen, és van még valami. Attól félek, ez a közlemény nehez lesz számodra, testvérem.” Közben részvétellel felém fordult. „Értesítést kaptunk, hogy Dorothy B. ... meghalt ... tífusznak esett áldozatul. Éhínség után ott gyakran fellép ez a betegség.”

Szavai tompa ütést mértek a tudatomra, amit nem éreztem a „rablók” és „a fegyverraktár felrobbanása” hírére. „Meghalt, az én Dorothy-m halott” ... A lakószoba a benne tartózkodó személyekkel együtt eltűnt. Úgy éreztem, mintha a levegőben függnék. A sötétben ott állt óriási betűkkel: H – A – L – O – T – T! „Az én drága Dorothy-m ... rózsás, gödröcskés arca ... Mindennek vége?!” Heves, makacs tiltakozás támadt bennem. Ez csak tévedés! Valaki másról lehet szó. Könnyes szemem árulkodott gondolataimról. Missziói vezetőm jóságos, résztvevő tekintete azonban egyértelműen mutatta, hogy nincs szó tévedésről. „De hiszen pár hónapja még láttam! Kacagó, egészséges lánytól búcsúztam el, aki előtt még pompás évek hosszú sora állt” ... Meghalt.

Annak az estének a fájdalma évek múlva is utánam nyúl és újra átjár. Lehetetlennek tűnik, különösen ha szeretett személyről van szó, hogy ragyogó, fiatal életet leeresztenek a hideg mélybe és földet hánynak rá. Ó, nem! Dicsőség Istennek, ez nem a vég!

„De aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”. Szent meggyőződése, hogy egy napon én is ott leszek, ahol ez a ragyogó élet most tartózkodik. Hát nem volt azonos hitünk? Nem ugyanazt az életet éltük, az Ő életét? Akik ugyanazért a célért küzdöttek és ugyanazt hitték, nem kell azoknak ugyanazon

a helyen osztozniuk is? Milyen dicsőséges örökség, milyen hallatlan öröm vár ránk odaát! És számunkra mégis túl kell ragyognia egy arcnak az összes ott jelenlevőt, egy arcnak, melynek szerető sugárzása meghaladja a nap fényességét és fölöslegessé teszi a gyertyák vagy ragyogó égitestek világosságát.

„S az ő szolgálai szolgálnak neki és látják az Ő orcáját.” Ez a lényege ígéretünknek, reménységünknek, ebben áll a mi mennyországunk.

Nagy szomorúsága között Dorothy munkatársnőjének eszébe jutott Dorothy iránti vonzalmam, és közvetlenül azután, hogy visszatért a friss sírtól a házba az üresen maradt székkel és szobával, hosszú levelet írt, beszámolva Dorothy utolsó napjairól. Munkatársnője hűségesen ápolta, és beszélgetésük gyakran a kereszt körül forgott.

„Minden sikert ígérő módszer közül legbiztosabb a mi Urunk Jézus Krisztusé – mondta Thomas Ragland évekkkel ezelőtt. – Búzamaggá kell lennünk, hogy meghaljunk a földbe hullva.” Dorothy tudta, hogy eljött utolsó órája. Tekintete arra indította a drága ápolót, hogy odahajolva meghallgassa az utolsó szavakat. „Kész vagy erre?” – suttogta a haldokló.

Ez volt végső mondanivalója, de ez a mélyreható kérdés ott visszhangzott és visszhangzik szakadatlanul a szívemben. „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad. De ha elhal, sok gyümölcsöt terem” (Ján.12,14). Viszont mi van, ha a búzamag fiatal és szép... És mi van, ha szó szerint meghal?... Kész vagy erre?

Minden földi ember közül a legerősebb és legdicsőségesebb élete teljében így szólt: „Avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, amit az Atya adott nekem?” És akkor „elvezették őt, hogy megfeszítsék.”

### **Némely az útfélre esett...**

Történetünk egy asszonyról szól, aki jobban szerette a mammont, mint Istent. Külön szekrényben őrizte a pénzét, és gyakran nagy élvezettel szemlélte az egyre dagadó zsákocskát. Szegényeken soha nem segített, az evangélium ügyét egyáltalán nem támogatta. Egyszer aztán súlyos betegségbe esett, és meghallotta, amit a távozó orvos az ajtóban az őt ápoló unokahúgának mondott: „A holnapi napot a beteg már nem fogja megérni.” Egy óra múlva az asszony halkán odaszólt az unokahúgát. „Fogd ezt a kulcsot – mondta -, nyisd ki ott azt a szekrényt és vedd ki a pénzeszsákot.” A leány engedelmeskedett. „Most pedig szórd ki az ablakon az átkozott, ördögi tartalmát. A lelkem ára volt!” – parancsolta a beteg, és addig nem nyugodott, míg több marék pénz ki nem repült az utcára. A heves izgalom azonban alaposan megizzasztotta, és gyógyulást eredményezett. Egészen jól érezte magát, amikor másnap felébredt. Első szava ez volt: „Csak nem dobtad ki az összes pénzt? Azonnal tedd vissza a maradékot a szekrénybe!”

A gyógyulással együtt hetedmagával tért vissza a fukarság ördöge.

### **Gazdagság gyötrelme**

Franklint, a híres amerikai feltalálót megkérdezték egyszer, hogy véleménye szerint miért jár együtt a nagy gazdagsággal annyi aggságoskodás. Felelet helyett Franklin fogott egy almát, és odanyújtotta a mellette játszó kisgyerekeknek. A kicsi kéz alig tudta tartani az ajándékot, de a szem mohó örömmel ragyogott. Abban a pillanatban, amikor a csöppség szájához emelte a gyümölcsöt, Franklin még egyet kínált neki, amit a csöppség sóváran megragadott a másik kezével. Viszont most már nehéz volt beleharapnia az első almába.

Franklin aztán kivette a még hátralevő legszebb almát a tából, és a gyermek elé tartotta, aki azt néhány hiábavaló kísérlet után elejtette, és keserves sírásra fakadt.

„Látja ezt a kis embert? – fordult most Franklin a kérdezőhöz. – Sokkal bőségesebben rendelkezik földi javakkal, semhogy élvezni tudná azt.”

### **Az ismeretlenek**

Turgenyevtől, az orosz költőtől származik a következő példázat.

A mindenható Isten egyszer ünnepet rendezett szép mennyei otthonában, és meghívta rá az összes jó tulajdonságot. Valamennyien ismerték egymást, de az Úr hirtelen észrevett két jelenlevőt, akik olyan idegenkde álltak egymás mellett, mintha soha nem találkoztak volna. Odalépett hozzájuk, és megkérdezte, hogy egyáltalán nem ismerősek? Mindketten csodálkozva néztek a mellettük állóra, és megrázták a fejüket. Isten erre bemutatta őket egymásnak: „A jótékonyosság – a köszönet.” A világ teremtése óta most találkoztak először a mennyben.

### **A legveszélyesebb helyzet**

Egy francia generális ellenségtől körülvevett, nehéz terepen vezette a csapatát. Közben állandóan intette az embereit, hogy ne riadjanak vissza semmi fáradtságtól. Az egyik katona odaszólt neki: „Parancsnok úr, könnyű önnek. Fenn ül a ló hátán, mi, szegény ördögök pedig gyalog caplatunk.” A generális azonnal leszállt a lóról, és felkínálta helyét a katonának. Az illető vonakodott, de engedelmeskednie kellett. Alig pattant a lóra, eltalálta egy golyó, és holtan bukott le. „Látjátok – mondta a parancsnok -, a legmagasabb hely mindig a legveszélyesebb.” Ezzel ismét felült és továbblovagolt.

### **„Mi vár ránk?”**

New England egyik kis falusi gyülekezetében vendégprédikátor beszélt a halál utáni életről. A következőket állította: „A halál után *nincs* pokol. És *nincs* ítélet sem. Minden ember üdvözülni fog. A pokol csupán emberi agyrém irtózatossága. A pokol

és kárhozát éles ellentétben állnak Isten szeretetének elvével.”

Prédikáció után az igehirdető szívélyesen elbúcsúzott, és megígérte, hogy a következő hetekben ismét készséggel vállal egy istentiszteletet a gyülekezetben. Mire az egyik előljáró barátságosan, de határozottan így válaszolt: „Ha kijelentése megfelel a valóságnak – vagyis hogy nincs pokol és valamennyien a mennybe kerülünk –, akkor *nem szükséges* önt még egyszer meghallgatnunk. De ha nem igaz, amit mondott – azaz ha mégis van pokol, holott ön azt állította, hogy nincs –, akkor viszont *nem akarjuk* önt többé hallani.

## MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

### **Június 1. hétfő Püünkösd második napja Lukács 12,32-34**

„...*ahol...a kincsetek, ott van a...szívetek is.*” (34)

Püünkösd valóban átformálja az embert. A Szentlélek jelenléte nem utánozhatatlan, belső nyelvet hoz létre, de utánozhatatlanul más emberré tesz. Az aggodalmaskodó, kapzsi, anyagiak bűvöletében élő ember megszabadul a vagyon utáni vágy nyomasztó terhétől. Nemcsak szabadon ad, hanem képes féltett megtakarításairól is lemondani mások javára, vagy a veszteségen túltenni magát. Munkáljon bennünk gyakorlati változásokat a Szentlélekkel való beteljesedés.

### **Június 2. kedd Dániel 4,25-34**

„...*senki sem foghatja le a kezét...*” (32)

Isten szabadon cselekszik, döntéseit emberi hatalom meg nem semmisítheti, más világméretű erősség pedig nem létezik. Valljuk meg, időnként mégis szeretnénk lefogni a kezét, eltéríteni szándékaitól, mert úgy gondoljuk, nem jó irányba viszi vagy engeddi a világ ügyeit. Honnan ez a furcsa gög? Vajon mi, akik személyes emberi kapcsolatainkban is nehezen tartunk rendet, és hatalmas erőfeszítéssel tudunk csak megmaradni a jó célok mellett, hogyan tudnánk Isten tetteinek kritikusaként az egész mindenség ügyét befolyásolni?

### **Június 3. szerda Róma 14,1-17**

„...*az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.*” (17)

Minden istentiszteleti rend és vallásos életforma a földi törvényekhez hasonlóan csupán árnyképe lehet a mennyei valóságnak. Könnyebb például speciális étrend alapján megkülönböztetni az együvé tartozókat, mint elérni, hogy emberek saját jólétük kárára gondoskodjanak a nélkülözőkről. Pál arra int, hogy a speciális ünnepek vagy étrendek kérdését tekintse ki-ki magánügyének. Az ezekben való szigorításoknak lehet személyre szabott hasznuk, de általános megkövetelésük elhomályosíthatja a Krisztusról szóló üzenet kivételességét és nagyságát. Nem böjt

és ünnepnap kérdésében erősödünk az igazság, a békesség és a jó dolgok feletti isteni öröm területén!

### **Június 4. csütörtök 1Sámuel 26,12-25**

„...*legyen...drága az én lelkem az Úr előtt...*” (24)

Dávidnak alkalmá lett volna egyszer s mindenkorra megszabadulni kitaró ellenségétől, Saultól. Mégsem végzett kiszolgáltatott ellenfelével annak gyöngy pillanatában. Megértette és az Igén keresztül számunkra is fontossá teszi a gondolatot, hogy ugyanilyen kiszolgáltatottak vagyunk minden napon az igaz Bíró, az örökkévaló Isten előtt, aki gyarlóságaink, botlásaink vele szembeni ellenségeskedéseink miatt bármelyik pillanatban elveszíthetne bennünket. De neki kedves, megörzendő, örök érték az életünk!

### **Június 5. péntek Filippi 1,21-30**

„... *a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat...*” (27)

A fogoly Pál most sem önmagára gondol, hanem a rövid múltú, új gyülekezetre, és természetesen azon fáradozik, hogy valóban kereszténnyé (krisztusivá, a Krisztus evangéliumához méltóvá) formálja övét. Nem azok krisztusiak, akik felvették az Ő nevét, hanem akik az evangéliumból megértett igazságokat a gyakorlatban is követik, és pedig nemcsak akkor, ha az apostol vagy előljárójuk látja életvitelüket. Az egység keresése és megőrzése az evangéliumhoz méltó törekvés. Ha ez jellemzi Krisztus népét, „a pokol kapui sem vehetnek diadalt” rajta.

### **Június 6. szombat Zsoltárok 40,13-18**

„...*utólértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek;...siess Uram segítségemre!* (13-14)

Viszonylag sokáig képesek vagyunk együtt élni bűneinkkel. Elkövettük őket, mert az adott pillanatban ezt tűnt a legegyszerűbb és legkedvezőbb megoldásnak. Meggyőztük magunkat, hogy mindenki vétkezik, és ezért nem kell tartanunk mások jogos bírálatától. Lelkiismeretünkkel és az Úrral azonban nem számoltunk, és ezért feltámadt a bűntudat, a kétségbeesés, a kárhozattól való félelem. Megértettük, hogy egyvalaki törölheti el múltunk terhét, egyvalaki segíthet abban, hogy belső békénk helyreálljon. Ezért hívjuk a nevét segítségül.

### **Június 7. vasárnap Szentháromság ünnepe**

**Ézsaiás 6,1-8**

„*Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével.*” (3)

A Szentháromság elnevezés nem található a Bibliában. Keresztény teológusok különböző bibliai kijelentések alapján fogalmazták meg azt a hittételt, hogy Isten az ember számára mint teremtő, gondoskodó Atya, mint velünk együtt érző, bennünket bűneink vállalásában helyettesítő és megváltó Fiú, és életünket belülről irányító, minket nagykorúvá tevő Szentlélek jelentette ki magát. Mindhárom önkijelen-



tésében ugyanaz az Isten és ugyanaz a szentség. Ő az, aki volt, mikor még semmi nem létezett, ő az egyetlen biztos erő a mában, és ő a mi reménységünk az eljövendő világban is. Szenteltessék meg a neve!

**Június 8. hétfő** **2Mózes 20,22-26**  
„*Ne csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak.*” (23)

Itt nem egyszerűen a más isten, hanem a kiegészítő istenek tilalmáról van szó. Nem az tehát a gondunk, hogy ki mindenek alkotója, teremtője, fenntartója, ura, hanem hogy Isten a maga valóságában elégséges-e, vagy valamit mellé kell tennünk, hogy értékei kézzelfoghatók legyenek. Az arany és ezüst mindig az emberi hatalom szimbóluma volt. Ilyen értelemben nincs szükség rá, hogy ezzel hitelesítsük az Úr nagyságát, ő nem szorul rá az emberi támogatásra. Istenünk egyedüli Úr a maga jogán és értéke szerint. Imádd hódolattal, egész életteddel minden érték forrását, az arany és ezüst Urát, az egyetlen Istent!

**Június 9. kedd** **Lukács 10,1-20**  
„*...elbocsátlak titeket mint bárányokat a farkasok közé.*” (3)

Jézus véletlenül sem küldött fanatikus, eszközeikben nem válogató felforgatókat a világba, hogy bármi áron hozzanak létre új rendet és uralmat. A kép mehökkentő: a bárányok feladata a vérengző farkasok megszelídítése. Nyilvánvaló, hogy ez saját erejükből, a Pásztor nélkül elképzelhetetlen. Ne félj, aki küld, megígérte, hogy el nem hagy, veled lesz minden napon az élet legelképezhetőbb küzdelmeiben is. Nem rendel megvalósíthatatlan feladatra.

**Június 10. szerda** **105. Zsoltár 1-7**  
„*Kívánjátok az Urat, és az ő erejét, keressétek az ő orcáját szüntelen!*” (4)

A régi, szép költői kép (az Úr orcáját keresni szüntelen) többet jelent annál, mintha ezt mondanánk: a szeme elé merek kerülni. Amikor Jákób végre megbékélt önmagával is a Jabbók révénél vívott küzdelmében, így nevezte el a pillanatot: láttam az Urat szemtől-szembe, és megszabadult a lelkem. Isten orcáját keresni annyit jelent, mint tetszésére, akarata szerint élni. Bizony ez csak tudatos, naponkénti elhártozással lehetséges!

**Június 11. csütörtök** **Kolossé 2,13-23**  
„*...eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást...odaszegezvén azt a keresztfára...*” (14)

A kép drámai és mégis egyszerű. Adott egy adóslevél, mely kérelmetlenül tartalmazza az összes követelést, s mi képtelenek vagyunk fizetni. Nyilvánvaló viszont, hogy a teher a miénk, felelnünk kell érte. Egyvalakinek van hatalma felhalmozott adósságainkat eltörölni, az örökkévaló Istennek, aki ezt a keresztfára által véghez is vitte. Nem akarjuk vitatni drámai döntésének egyediségét, hanem elfogadjuk,

hogy nincs más mód a kiegyenlítésre, és hálásak vagyunk a szabadulásért.

**Június 12. péntek** **Jób 39,34-40,9**  
„*...mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem.*” (37)

A szenvedés és a próba egyik felbecsülhetetlen haszna, hogy az ember megtanul hallgatni, és képes lesz Isten nagyságát elismerni. Vajon Jób nem volt korábban istenfélő? Bizonyára az volt. De egészen más a sikeres ember tapasztalata, mint azé, aki elveszíti a talajt a lába alól. A megrendült ember nemcsak önmagát látja kevésnek, hanem Isten hatalmában is meginog, mert úgy érzi, hogy az Úr nem volt képes vagy nem akart rajta bajában segíteni. Pedig Ő nem hagy el bennünket, és megérteti velünk, hogy ha az alaktalan, zürzavaros világból rendet és szépséget alkotott, semmiképpen nem leli kedvét talajvesztett életünk hányattásaiban.

**Június 13. szombat** **Lukács 6,27-36**  
„*...szeressétek ellenségeiteket és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érve nem várván...*” (35)

Jézus szinte elérhetetlen magasságokba emeli követésének feltételeit a tanítványok számára. Az elvárás viszont logikus: az ellenség gyűlölete nem tehet engem is gyűlölködővé; a jó cselekvésének megtagadásában pedig nem lehet szempont az igaz ember számára, hogy vajon hányan viselkedtek vele szemben nagyvonalúan. És ami az önzetlen kölcsönadást illeti, arról azt mondhatjuk, hogy csak az adjon kölcsönt, aki fölösleggel bír, és amit nyilvánvalóan képes nélkülözni. Mindez természetesen a kölcsönvevőt nem szabadíthatja fel haszonleső hitványsága. De tanuljunk meg valóban krisztusi módon adni és jót tenni!

**Június 14. vasárnap** **23. Zsoltár**  
„*Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.*” (3)

A pásztor soha nem ellensége juhainak, nem kockáztat feleslegesen, és bárhova indul velük, ő jár elől, ő vállalja az ismeretlen veszedelmekkel való ütközést, ő tapasztalja meg először az út „igaz” voltát. Ahová valóban az Úr küld, oda egyben vezet is. Legyen az irány bármilyen szokatlan, ismeretlen, az ő áldásai nyugszanak rajta. Ne feledd, hogy előtted jár, és nem hagy veszedelembe jutni.

**Június 15. hétfő** **Filippi 2,5-11**  
„*... az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is ...*” (5)

Minden korban „terhe” a kereszténységnek, hogy a világ nagyon is tudja, milyen a krisztusi mérce, és hozzá tudja mérni az egyház valódi cselekedeteit. Ha a mai Ige mellé odatesszük a 146. zsoltár 9. versét, és megkérdezzük, hogy mi, Krisztusról nevezett emberek itt, Magyarországon szeretjük-e a jövőbeneket, támogatjuk-e az állami gondozottakat és a magukra maradt, önfenntartásukkal küszködő, meg-

szomorodott embereket – vajon tudnánk-e hiteles választ adni? Csakugyan az az „indulat” van bennünk, ami Krisztust olyan egyedülálló mintává tette?

### **Június 16. kedd**

**Zsoltár 6,1-11**

„... Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért.” (5)

Isten hallja a bajba jutott ember kiáltásait, és nem fordul el tőle. A kegyelem szó itt a jóakarát és a törődés régies kifejezése. Az egész ima arról győz meg bennünket, hogy bajaink közben sem szabad Istent ellenségnek látunk vagy azt feltételeznünk, hogy közömbösen szemléli szenvedésünket. Fontos azonban, hogy képesek legyünk megfogalmazni, mit is akarunk, hol is tartunk, és legfőképpen, hogy szükségünk van az Úrra. Mindazonáltal imádságunk mégsem a magunk számára kért, naponkénti segítség-hívásokból áll, hiszen az imáinkra kapott isteni felelet megtapasztalása mindig gazdagabb az alapelvárásoknál. Nemcsak szenvedésünk enyhül, hanem látásunk is kitágul. Lelkileg is erősödünk.

### **Június 17. szerda**

**Máté 10,17-25**

„Nem feljebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.” (24)

Jézus itt azt érzékelteti, hogy a tanítványnak mindenben osztoznia kell mesterével. Nemcsak a felismert értékekben, a kivételes szellemi élményekben, hanem abban is, hogy útja, bizonyágtétele e világban kihívást jelent az önmaguknak élő emberek életmódjával szemben. Amikor Jézust követni akarjuk, nem feltétlenül szerencsésebb és gondtalanabb életet képzelünk magunk elé, hanem az igazság útját, amit minden áron érdemes választanunk.

### **Június 18. csütörtök**

**2Mózes 34,5-9**

„Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú, aki irgalmas marad ezer iziglen, megbocsát hamisságot vétket és bűnt; de nem hagyja a bűnöst büntetlenül...” (6-7)

Kedvenc vitatéma, hogy mi Istennek a „neve”. Egyes feltételezések szerint az itt felsorolt szempontok mind együttvéve adják azt. Talán amikor a főpap évente egyszer bement a szentek szentjébe, ezt mondta végig, így „nevezte nevén” az Urat. Ezek Isten tulajdonságai, és amikor a világ azt kérdezi tőlünk, kicsoda ő, ezzel a „névvel” kell illetnünk.

### **Június 19. péntek**

**Apcs 26,22-23**

„... Istentől segítséget véve mind e mai napig állok, bizonyágot téve...” (22)

Pált kis híján meglincselték, s most alkalma van „önmagá védelmére” tetteiről számot adni. Hogy pillanatnyilag egyáltalán még él, azt nem pusztán csodának minősíti, hanem úgy látja: mindez azért van, hogy tovább végezhesse, amire elhivatott, a bizonyágtételt az élő Megváltóról. Nincs alkalma

részletesen kifejteni, mit is ért azon, hogy Krisztus a halottak feltámadásából első, és hogy mit jelent a pogányoknak hirdetett „világosság”. Ezeket a kifejezéseket hallgatói elé teszi, és bízik benne, hogy lesz a kicsik és nagyok között olyan, aki majd kérdez, aki végül maga is a Krisztus tanítványa akar lenni.

### **Június 20. szombat**

**Jeremiás 32,37-44**

„... ezt mondja az Úr: amiképpen ráhoztam e népre mind e nagy veszedelmet, azonképpen hozom rájuk mindazt a jót, amiket én öfelőlük mondok.” (42)

Isten szava rendíthetetlen, akkor is, ha ítéletről szól, és akkor is, ha kegyelemről. Most a kegyelem hirdetése álljon előttünk. Amikor a próféta ezeket a szavakat kimondta, még nem jött el a helyreállítás ideje. De ő a Lélek által bizakodva már látta a jövőt. Szükséges volna közöttünk is arra, hogy nagyobb hangsúlyt helyezünk próbáink közepette a megoldást üzenő és elhozó isteni ígéretre.

### **Június 21. vasárnap**

**Máté 11,25-30**

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (28)

Valljuk be őszintén: nem tartjuk igazán jó társaságnak a megfáradt és megterhelődött, nyugtalan embert. Sokszor kikerüljük az ilyen személyekkel való találkozást esetleg arra való hivatkozással, hogy mi is gondok és terhek alatt vergődünk. Jézus azonban soha nem húzódik el senkitől, sőt egyenesen magához hívja a reménytelen helyzetben levőket. Nemcsak arra bátorít, hogy mondd el, ami bánt, és ezáltal könnyebbül majd a teher, hanem azt ígéri, hogy valódi megnyugvást munkál bennünk. A megnyugvás nem beletörődés, nem feladás, a megnyugvás a dolgok mélyebb értelmének megérzése. Engedd, hogy Jézus megvigasztaljon.

### **Június 22. hétfő**

**Jeremiás 3,11-17**

„...kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké, csakhogy ismerd el a te hamisságotat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz...” (12-13)

Ki tudja, miért áll Isten úgy előttünk (talán az őshazug munkája ez), mint akinek a jóakarátát bűneinkkel mindörökre elveszítettük. Miközben siránkozunk kegyetlenül elítélt önmagunk felett, és mély megbánottsággal átéljük Isten állítólagos kirekesztő haragját, célszerű lenne egy pillanatra elcsendesednünk és bűnbánatot gyakorolva elhinnünk, hogy az Úr nem kirekeszteni és elítélni akar, hanem magához fogadni. Önsajnálattal helyett a megtérés útjára lépve találkozhatnánk a tékozló fiak Atyjával.

### **Június 23. kedd**

**Filippi 2,14-18**

„Mindent zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek...”

A sötétségben irányt mutató csillag semmiképpen nem lehet maga is sötét, hiszen hogyan vezetné akkor jó irányba a világ eltévedt vándorait? Vajon ki volna hajlandó követni a szüntelenül morgoló, körülményeket, kormányt, szomszédot, riválist örökké szidó, tessék-lássék hívó embert? Krisztus tanítványa! Követed-e Mesteredet?

**Június 24. szerda** **2Mózes 19,1-9**

„... lesztez ti nekem papok birodalma és szent nép.” (6)

Az Úr nem arra a másodrangú szerepre szán bennünket, amiben önmagunkat gyakran látjuk. Természetesen nem akar a világgal versenyeztetni, de igenis rá akar ébreszteni, hogy általa elhívott, elválasztott, neki megszentelt papi népek tekint, mely a Szentségest szolgálja, az Istentől való „tudományt” képviseli, és a mindenható, örökkévaló Isten üzenetét hirdeti az emberiségnek. Ennek felismerése másfajta öntudatot kíván, mint ami az önistenítő embert jellemzi. Fogadd el az elhívó meghatározását!

**Június 25. csütörtök** **Máté 5,17-20**

„Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz ...” (19)

Milyen erős bennünk a vallás-reformer buzgalom! Közben nem tudunk különbséget tenni isteni és emberi rendelkezések között. Többször a kényelmesebb utat választva földi rendelkezéseket erőltetünk, és így próbálunk közösséget kovácsolni. Az igazán döntő kérdésekben pedig igyekszünk engedményeket tenni. De vajon kinek a felhatalmazására cselekszünk? Az Úr törvényei igazzá akarnak tenni Isten és emberek előtt. Ezekből jottányit sem engedhetünk.

**Június 26. péntek** **119. zsolttár 65-72**

„Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem...” (66)

Természetesen más az általánosan használt értelem és ismeret, mint az okosságnak és tudománynak az a drága volta, ami a törvények és összefüggések mögül nem távolítja el azok alkotóját, az örökkévaló Istent. Vajon csakugyan tanulunk kell-e azt is, hogy őt minden létező dologhoz odaszámítsuk? Igen, ez az értelem és a lélek következetes munkájához tartozik. Nem önmagunkat tanítjuk, hanem az Úr tanítására figyelünk Igéje és a vele való közösség által.

**Június 27. szombat** **Lukács 8,4-18**

„Amelyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, akik a hallott igét tiszta és jó szívvel megtartják és gyümölcsöt teremnek béketűréssel.” (15)

Sopánkodhatunk azon, hogy a négyből három mag előbb-utóbb odavész. A kérdés azonban az, hogy mi befogadtuk-e a nekünk hirdetett Igét és gyümölcsöt termett-e az életünk, készek voltunk-e ezen az „eredményen” állhatatosan minden külső és belső

ellenhatás dacára munkálkodni. A mag Istentől jön. A föld minőségén te munkálkodjál.

**Június 28. vasárnap** **Lukács 19,1-10**

„...azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (10)

Van valami ellentmondás ebben az Igében, hiszen ami elveszett, az többé meg nem található, és főként nem megtartható. De a semmiből teremtő Isten Jézusban adott megváltó szeretete által véghez viheti ezt a csodát: amit semmivé, elveszetté tett a bűn, azt megkeresheti és megtarthatja az örök életre.

**Június 29. hétfő** **Ézsaiás 31,1-9**

„Térjetez vissza hát hozzá, akitől oly nagyon elpártoltatok...” (6)

A fogság közeledtével Izrael népén erőt vett a szorongató félelem és rettegés. Kapkodni kezdtek, ahogy mi is tesszük, amikor hirtelen ránk szakad elhibázott döntéseink összes következménye. Ők akkor Egyiptomhoz próbáltak szaladni, Egyiptomhoz, mely egykor rabszolgatartójuk volt, és nem egyszer ellenségük a történelem során. Most azt gondolták, hogy jelenlegi ellenségük ellensége pillanatnyilag akár barátjuk is lehetne. Vajon miért választjuk oly sokszor az ilyen lehetetlen helyzeteket megtérés helyett? Miért nem a hűséges Istenre támaszkodunk, akivel mindig számolhattunk?

**Június 30. kedd** **János 8,1-11**

„Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.” (7)

Mi, emberek, bizony még az igazság keresésében is veszélyt jelentünk egymás számára. De az Úr eltakar a veszedelem idején sátrának rejtekében (Zsolt 27,5), mintha a haragos elől menedéket, búvóhelyet nyújtó jó barát lenne. Ezt mutatja be Jézus különös „ítélete” a házasságtörő asszony történetében. Tekintsünk magunkba: lehetünk-e bárkinek tiszta szívű és kezű bírái? Tegyük fel a kérdést: bírónak vagy megmentő társnak hívott el bennünket Isten? -ig-

**HÍREK, IMATÁRGYAK**

Főiskolánk és az Országos Rabbiképző és Zsidó Egyetem (ORZSE) április 21-én ünnepélyes keretek között tanulmányi és kutatási együttműködésről szóló megállapodást kötött. Ez diák- és oktatócserét, pályázatok közös beadását tartalmazza, de van teológiai vonatkozása, valamint kiterjed a szociális munkára is. Az ünnepélyes alkalmat Balatoni Péter zongorajátéka nyitotta meg.

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk...” – kezdte nyitóbeszédét a 90. zsolttárból vett idézettel dr. Iványi Gábor, a főiskola rektora. „Egyik intézményt a zsidó egyház, a másikat pedig egy keresztény közösség tartja fenn, ezért ennek az együttműködésnek üzenetértéke van a mai világban” – hangsúlyozta.

Említette mindazt a jót, amit idősebb testvéreinktől kaptunk, és szólt Jézus vallásának védelme mellett. Három dolgot hangsúlyozott különösen:

a hálát, amit érezhetünk a Szentírásért és zsidó nép példájáért; a bánatot és bocsánatot afelett, hogy a kereszténység az elmúlt száz évszázad alatt elszádkadt gyökereitől, így történelme negatív indulatokkal és tevékenységekkel terhelt – noha az Újszövetség nem áll meg a Tanach nélkül; harmadsorban pedig a reménységről beszélt. Európai életünkre és műveltségünkre nagy hatással volt a zsidó kultúra. A mai Magyarországon élőknek együtt kell szembenéznük a jelenlegi sötét indulatokkal, feldolgozni a múltat – ami eddig sajnos nem valósult meg. Pedig ezek nyomában új távlatok nyílhatnak előttünk.

Dr. Schöner Alfréd, az ORZSE rektora szép és örömteli napnak nevezte ezt az alkalmat, ugyanakkor elmondta, hogy ez a nap egyben tragikusan szomorú is, hiszen a zsidók világszerte a II. világháború áldozataira emlékeznek, arra, amit ma sokan tagadnak. Az előítéletek nem csökkentek, nemzetközi szinten sem, mint azt az emberi jogi konferencián történt eseménnyel kapcsolatban tapasztalhattuk, ahol az iráni küldött beszéde alatt több delegáció (köztük örömkre a magyar is) távozott. „Diákjaink csapatának egy része éppen most érkezett meg Auschwitzba, ahol elhelyezik az emlékezés köveit” – tette hozzá az ORZSE rektora.

\*

Május 7-én az Oltalom Karitatív Egyesület ünnepséget rendezett húszéves fennállása alkalmából. Az eseményen részt vett többek között Demszky Gábor főpolgármester, Hárs Gábor, Józsefváros országgyűlési képviselője és Dr. Révész Márta a kerületi Szociális Bizottság vezetője.

Külföldről is kedves vendégeket fogadhattunk. Ketten jöttek el a minket évek óta támogató johanniták közül. Ezúttal sem érkeztek üres kézzel: elsősegély-táskát hoztak utcai szociális munkát végző autónkba.

Egész nap látható volt az egyesület életéről ill. a hajléktalanok munkáiból készült kiállítás. Főként hajléktalan-ellátásáról ismert szervezetünkhöz az elmúlt száz évben több millió esetben fordultak segítségre szorulóknak, s több mint egy millió adag ebédet osztottunk ki népkonyháinkon.

\*

Hálával emlékezünk meg Isten támogató kegyelméről, s azokról, akik figyelemmel kísérték munkánkat, segítő kezet nyújtva nekünk e nehéz tevékenységben. Köszönjük!

(Elkészült az Oltalom 2008-as évi tevékenységéről szóló beszámoló, amit a központi irodában lehet igényelni: Tel.: (06-1) 577-05-15. Fax: (06-1) 577-05-14. E-mail: [kommunikacio@oltalom.hu](mailto:kommunikacio@oltalom.hu). Cím: Budapest, Dankó u. 11. 1086)

A Beregszászi Művészeti Iskola tanárai és diákjai május 10-én részt vettek kispesti istentiszteletünkön, melyen a tanárok kórusa énekelt. Az iskola és a gyülekezet megállapodást kötött egy alap létrehozásáról, amely nehéz anyagi helyzetben lévő gyerekek számára is elérhetővé tenné a művészeti oktatást. Délután kispesti kápolnáinkban a diákok közreműködésével koncertet adtak.

\*

Kollégáink közül néhányan Ismét Franciaországba látogattak a Social Sans Frontières („Szociális Munka Határok Nélkül”) szervezet meghívására. Idősek otthonát, hajléktalanszállót, anya-gyermek otthon, börtönt is látogathattak, valamint részt vettek a meghívók éves közgyűlésén.

\*

Ecuadorból május 17-én feleségével látogatóba érkezett főiskolánkra Dr. Eugenio Cabrera Marchan dékán az Universidad Catolica De Cuenca-ról. Több előadást tartott intézménye működéséről, az emberi jogok és a kábítószer helyzetéről. 20-án vendégünk és Iványi Gábor, a Wesley János Lelkészképző Főiskola rektora oktatási és kutatási együttműködési megállapodást írt alá. Természetesen ismerkedtek kicsit a főváros és hazánk nevezetességeivel, s látogatást tettek békásmegyéri gyülekezetünkben. 25-én tértek vissza hazájukba.

## TARTALOM

Isten élő Lelke, jöjj ...	1
„...ha a halál árnyékának völgyében járok is:”	2
Dorothy, kész vagy erre? /Isobel Kuhn/	3
Némely az útfélre esett	7
Gazdagság gyötrelme	7
Az ismeretlenek	7
A legveszélyesebb helyzet	7
Mi vár ránk?	7
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	11

## *Élet és Világosság*

Megjelenik havonként

Kiadja a

**Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség**

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

[www.metegyhaz.hu](http://www.metegyhaz.hu) [met\\_bp@uze.net](mailto:met_bp@uze.net)

**Technikai számunk: 0444**

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalában.